

Arrest

nr. 63 071 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 januari 2011 werd de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid door de administratieve diensten van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw op de hoogte gesteld van het feit verzoekster in het Rijk verbleef en dat zij slechts in het bezit was van een paspoort waarvan de geldigheidsduur verstreken was.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 7 maart 2011 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 15 maart 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Art. 7, al.1-1° van de wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : geen visum, vervallen visum, geen paspoort vervallen paspoort.

- Vervallen paspoort, geen geldig visum”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Dat art 8 EVRM bepaalt:

1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie-en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat art 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Aangezien dat de motivering van de bestreden beslissing merkwaardig genoeg zich enkel beperkt tot een standaardmotivering [...]

Dat de motivering van de bestreden beslissing hierbij totaal niet ingaat op het gegeven dat verzoekster samenwoont met de Heer [S.] en beiden ook van plan zijn om in het huwelijk te treden (zie huwelijksaanvraag).

Dat de gemachtigde van de Minister van deze samenwoont van verzoekster met de Heer [S.] en hun geplande huwelijk perfect op de hoogte is nu dezelfde dag als het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten ook door de gemeente van Sint Pieters Leeuw een aangetekend schrijven dd. 15.03.2011 aan partijen wordt verstuurd m.b.t. het uitstel van hun geplande huwelijk in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook niet aantoonde in welke mate het verblijf van verzoekster dergelijk nadeel zou berokkenen aan de overheid t.o.v de schade die aan verzoekster persoonlijk wordt berokkend doordat haar samenwoont (in afwachting van hun geplande huwelijk) onmogelijk wordt gemaakt.

Dat deze beslissing dan ook een schending inhoudt van zowel de motiveringsverplichting als het redelijkheidsbeginsel.

Dat het nadeel voor verzoekster zich bovendien ook situeert rond het praktisch onmogelijk maken voor verzoekster van het meewerken aan het onderzoek door het parket en de gemeente in het kader van het schijnhuwelijk.

Dat dergelijke verwijdering van verzoekster met onmogelijkheid tot meewerken aan het onderzoek ook onmiddellijk zou inhouden dat het voorgenomen huwelijk van verzoekster en de Heer [S.] praktisch onmogelijk wordt gemaakt.

Dat een verwijdering van verzoekster van het Belgisch grondgebied dan ook een duidelijke schending zou inhouden van art 8 EVRM.

Dat art 7 van de wet van 15 december 1980 zelf bepaalt

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag

Dat er dus een onbetwistbare mogelijkheid is tot afwijking van art 7 alinea 1 van de wet van 15 december 1980.

Dat bijgevolg de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van art 7 van de wet van 15 december 1980.”

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster, indien zij een schending inroept van artikel 8 EVRM dient aan te tonen dat er sprake is van een gezinsleven. Uit het administratieve dossier is gebleken dat er op 15 maart 2011, dag waarop de bestreden beslissing genomen werd, een meldingsfiche voorgenomen, uitgesteld of geweigerd schijnhuwelijk werd opgemaakt ten aanzien van haar en de heer [S. T.], van Belgische nationaliteit. Aangezien het dossier werd overgemaakt aan de Procureur des Konings voor verder onderzoek gelet op de indicaties die erop wijzen dat de intentie van minstens één van de echtgenoten niet gericht zou zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, namelijk, verzoekster bleek in het bezit te zijn van een vervallen paspoort, kan er getwijfeld worden aan het feit of verzoekster wel degelijk een gezinsleven vormt met de heer [S. T.]. Verzoekster gaat geenszins in op dit aspect in haar verzoekschrift.

Verder heeft verwerende partij de eer vast te stellen dat, ongeacht de vraag of verzoekster onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM valt, zelfs indien er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven van verzoekster deze niet als disproportioneel of onrechtmatig kan worden beschouwd.

Immers, uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat dit recht niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De verwerende partij is gemachtigd om op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en ondanks verzoeksters intentie om in het huwelijk te treden, een bevel om het grondgebied te verlaten nemen ten aanzien van verzoekster. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken en houdt evenmin een absoluut verbod voor verzoekster in om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Niets belet verzoekster om vanuit het buitenland de nodige stappen te ondernemen en de nodige formaliteiten te vervullen teneinde de nodige documenten te bekomen om in België te verblijven. Verwerende partij merkt op dat verzoekster niet betwist dat zij niet in het bezit zou zijn van de vereiste documenten, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

De Belgische wetgeving sluit niet uit dat verzoekster op een wettige wijze opnieuw tot het Rijk wordt toegelaten, zodat de scheiding van haar vriend, de heer [S.T.] een tijdelijke scheiding betreft teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsreglementering. Een tijdelijke scheiding houdt geen schending van artikel 8 van het EVRM in (cfr. RvS 13 december 2005, nr. 152.639; EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)"

3.3.1. Wat de stelling van verzoekster dat de bestreden beslissing slechts een standaardmotivering bevat betreft dient te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Daarnaast moet, los van het gegeven dat niet blijkt dat verweerder op de hoogte was van de huwelijksintenties van verzoekster op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam (op 7 maart 2011), worden opgemerkt dat het feit dat een vreemdeling in het huwelijk wenst te treden niet tot gevolg heeft dat deze vreemdeling over enig verblijfsrecht zou beschikken, zodat niet kan ingezien worden waarom verweerder de wens van verzoekster om te huwen zou dienen te betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht houdt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, voorts niet in dat een bestuur, wanneer het beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient toe te lichten welk voordeel het heeft bij het nemen van deze beslissing of dat een toelichting zou moeten verstrekt worden waaruit zou kunnen afgeleid worden dat een afweging werd gemaakt tussen de belangen van de Staat enerzijds en deze van verzoekster anderzijds. De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. In de mate dat verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor verweerder om, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen een bevel om het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten te geven wanneer deze vreemdeling niet beschikt over de in artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten.

Overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet dient verzoekster, een Marokkaans onderdaan, te beschikken over een paspoort voorzien van een visum of van een visumverklaring.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet gemachtigd of toegelaten was tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich in België te vestigen en dat zij slechts beschikte over een paspoort waarvan de geldigheidsduur verstreken was.

Verzoekster voert aan dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geldt *“onverminderd de meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag”*, doch toont niet aan dat zij op basis van enige verdragsbepaling over een verblijfsrecht zou beschikken of dat een bepaling van een internationaal verdrag zou verhinderen dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend. Zij verwijst weliswaar naar artikel 8 van het EVRM, doch uit deze bepaling kan geen automatisch verblijfsrecht voor een persoon die stelt te willen huwen afgeleid worden.

Verzoeksters bewering dat zij nadeel ondervindt van de bestreden beslissing laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM, bepaling die verzoekster ook geschonden acht, definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM wenst aan te voeren, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster beperkt zich tot de stelling dat zij wenst te huwen met een België verblijvende man, maar toont niet in concreto aan dat zij enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met deze persoon. Uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt bovendien dat de ambtenaar van de burgerlijke stand oordeelde dat er aanwijzingen waren dat het voorgenomen huwelijk van verzoekster er niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Er blijkt bijgevolg niet dat enig door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht in het gedrang is.

Zelfs indien zou dienen verondersteld te worden dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met de man met wie zij in het huwelijk wenst te treden, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve ook niet dat dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster te machtigen of toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK